

PAVLÍKŮV NEJKRÁSNĚJŠÍ VÁNOČNÍ DÁREK



Petr Soukup

PAVLÍKŮV
NEJKRÁSNEJŠÍ
VÁNOČNÍ DÁREK

Petr Soukup

Úvod

Každý z nás může někdy prožívat nepříjemné životní situace, se kterými si neví rady. Často ani netušíme, jaké možnosti máme k jejich řešení k dispozici.

Stejně jako malý Pavel, který se ve svém trápení s rodiči cítil bezradný a bezmocný. Však jen do té doby, než přijel ke své babičce na prázdniny.



Pavlík bydlel ve městě
s tatínkem a s maminkou
v jednom starším domečku
se zahrádkou malinkou.

Jeho starší sourozenec,
brácha, co ho provokoval,
se svou milou před časem se
z jejich domu odstěhoval.

Na světě byl Pavel rád,
ze všeho se radoval,
s velkým zájmem všechno dění
kolem sebe sledoval.

Jeho taťka byl už léta
v nemocnici lékařem,
jeho přáním vždycky bylo
stát se jednou primářem.

Také mamka Pavlíkova,
věnuje se medicíně,
jako sestra na středisku,
chová děti na svém klíně.

Rodičové byli fajn,
i když měli hodně práce,
přes týden i o víkendech
vždy zbyl čas i na legrace.



Po nádherných Vánocích
leden svoje zuby cení,
Pavlík náhle pozoruje,
že se doma něco mění.

Co se stalo tatínkovi,
méně se teď směje,
i maminka posmutněla,
co se to tu děje?

Ani po pár týdnech
nemění se nálada,
Pavlíkova rodina
stále radost postrádá.

Jednou večer před spaním
za Pavlíkem do pelíšku
maminka si přišla sednout,
přinesla mu novou knížku.

„Tatínek má teď moc práce,
jeho čas je drahocenný,
proto má teď více služeb
a je z toho unavený.

Z jara ho pak čeká pobyt
na půl roku za mořem,
aby se tam zdokonalil
aby byl tím primářem.”

„To bude pryč přes prázdniny?
Proč to vlastně dělá?
Povídali jste si o tom?
Tys to taky chtěla?”

„Říkal, že to pro nás dělá,
abychom se lépe měli,
jednou mu prý poděkujem,
co prý bychom ještě chtěli.”

„Nemáme se přece špatně,
nechci, aby někam jel,
aby s námi byl zas doma,
jenom tohle moc bych chtěl.”

Ví však jenom maminka,
co má teď svou hlavu v klíně,
že na cestu tatínka
doprovází kolegyně.

No tak dobře, řek si Pavlík,
souhlasně svou hlavou kýv,
až se taťka zase vrátí,
bude všechno jako dřív.

Když jim potom bude líp,
proč se mamce přitížilo
vždy, když spolu sami byli,
to mu stále divné bylo.

Ještě před svou cestou dlouhou
přišel taťka s novinkou,
že se na čas odstěhuje
od Pavlíka s maminkou.

Přestával teď rozumět
Pavlík celé věci,
dospělí jsou podivní,
nejsem blbej přeci.

Tatínek chce práci svojí
zachránit od nesnází
rodinu svou milovanou,
od které teď odchází?

„Víš, Pavlíku, miluji tě,
ve všem ti vždy pomůžu,
s maminkou si nerozumím,
zůstat tady nemůžu.

Až se vrátím ze zámoří,
tak se zase uvidíme,
se svou novou kamarádkou
pokojík ti připravíme.”

Pavlíkovi hlavou letí,
jak se tohle může stát,
proč teď taťka od něj prchá,
když ho teda má tak rád?

„Ty jsi ještě hodně malý,
málo toho zatím víš,
deset let, to není mnoho,
časem všechno pochopíš.

Život není jednoduchý,
nástrahy nám klade skryté,
snad až budeš dospělejší,
poznáš, co je důležité.”

Když tatínek odešel,
neveselo bylo,
vždy, když Pavlík vzpomínal,
plakat se mu chtělo.

Stejně tak i maminka,
která dřív jak svíčka
rozzářila celý dům,
má teď mokrá víčka.

Pavlíka jen zklidnit chtěla:
„Pochopit to můžeš stěží,
až o trochu budeš větší
vysvětlím ti oč tu běží.“

Hučí v hlavě Pavlíkovi,
má ji teď jak včelí úl,
připadá si opuštěný
jako starý v plotě kůl.

Co mají furt s tím mým věkem?
Sám sebe se stále ptá,
děti budou asi hloupé,
tak se mi to aspoň zdá.

Vypadá to, že ti velcí
myslí jenom na práci,
že se radost a legrace
s léty nějak vytrácí.

Asi to tak zřejmě bude,
není třeba dál se ptát,
říkali to přece naši,
proč by mi jen chtěli lhát?

Není lepší zůstat klukem,
když nám radost časem zhyne?
Starý dobrý dětství, řek si,
které ve hrách stále plyne!



Blížilo se léto horké,
čert už s dětmi trochu šil,
Pavlík se však nijak zvlášť
na prázdniny netěšil.

Učitelé, kamarádi
ptali se ho, co s ním je,
jestli se mu něco stalo,
že už se tak nesměje.

Když pak zjistil Honza Hájek
jaké trable Pavlík má,
řekl tenhle kámoš z třídy,
že to taky trochu zná.

„Naši jsou už rozvedení,
jejich vztah je formální,
dva roky už nejsou spolu,
dneska je to normální.

Kam se chystáš na prázdniny?”
Honza se dál vyptává,
Pavel ani vlastně neví,
odpověď si schovává.

Za maminkou tatínkovo,
to už byla tradice,
na prázdniny vždycky jezdil,
ne však na dva měsíce.

Přibližně tak na tři týdny,
což si celkem velmi chválil,
a ten zbytek léta vždycky
s rodiči spolu trávil.

Letos letní prázdniny
začínaly středou,
Pavlík spolu s maminkou
za babičkou jedou.

Po příjezdu ihned krátce
celkem dlouho v maštali
maminka a babička si
spolu něco špitaly.

Když si ty dvě všechno řekly
maminka zas smutná byla,
než do auta nastoupila
s Pavlíkem se rozloučila.

Pavlíkova babička
velmi moudrá žena byla,
říkala: „V časech těžkých
všechno jde, když vůle zbyla.”

I když žila na venkově,
zůstávala stále dámou,
věděla, že neprospívá,
když se věci silou lámou.